

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / VIII. ROČNÍK

7 Kč (9 Sk)

10. PROSINCE 2000

Z obsahu:

**Víra, naděje a láska
v ekumenismu**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
22. listopadu 2000
– strana 2 –

**Biskup Tridentského
koncilu**

Kardinál Boromeus
byl vzorem
reformního biskupa...
– strana 4 –

Srovnejte sami

– strana 6 –

Bůh není nepřítomný

René Laurentin
– strana 6 –

Hrátky s ďáblem

Dr. Filip Madre
– strana 8 –

V boji se Satanem

Josef Overath
– strana 10 –

Epidemie

pro dětské duše

Kult Harry Potter jako
velká ofenzíva
– strana 11 –

Víra potřebuje znalosti

Odkud mohou dnes
katolíci skutečně získat
základní znalosti o tom,
co věří katolická církev?
– strana 13 –

Život Kristův (7)

VII. Ježíš Kristus,
Mesiáš – Prorok
Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
– strana 13 –

*Modlitba je tedy Bůh, který ve mně dýchá,
abych se nadechl vlastním dechem.
Modlit se znamená dýchat Boha... (viz str. 6)*

Víra, naděje a láska v ekumenismu

Víra, naděje a láska jsou jako tři hvězdy, které září na nebi našeho duchovního života, aby nás vedly k Bohu. Jsou to po výtce ctnosti »božské«: uvádějí nás do společenství s Bohem a vedou nás k němu. Ony představují triptych, který má svůj vrchol v lásce, agapé, opěvované v hymnu prvního listu ke Korintským. Je zpečetěn tímto prohlášením: *nyin trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska* (13,13).

V míře, v jaké tři božské ctnosti ožívují Kristovy učedníky, nabádají je k jednotě, a to v duchu Pavlových slov, která jsme slyšeli v úvodu: *jedno je tělo... jedna naděje... jeden Pán, jedna víra... jeden Bůh Otec* (Ef 4,4-6). Jako pokračování úvah o ekumenické perspektivě z předešlé katecheze chceme prohloubit roli božských ctností na cestě, která vede k plnému společenství s trojjediným Bohem a s bratry.

Jednota víry

V uvedeném úryvku listu k Efezanům vyzvedává apoštol především jednotu víry. Taková jednota má svůj zdroj v Božím slově, které všechny církve a církevní společenství pokládají za lampu pro vlastní kroky na cestě své historie (srov. Ž 119,105). Společně vyznávají církve a církevní společenství víru v *jednoho Pána Ježíše Krista*, pravého Boha a pravého člověka a v *jednoho Otce všech* (Ef 4,5,6). Tato základní jednota společně s jednotou danou křtem vyplývá jasně z mnoha dokumentů o ekumenickém dialogu, i když trvají v tom nebo onom bodě důvody k výhradám. Tak např. čteme v jednom dokumentu Ekumenické rady církví: »Křesťané věří, že „jeden pravý Bůh“ se dal poznat Izraeli, zjevil se nejvyšším způsobem v „tom, kterého poslal“, Ježíši Kristu (Jan 17,3); že v Kristu Bůh se sebou

smířil svět (2 Kor 5,19) a že skrze svého Ducha svatého Bůh přináší nový a věčný život všem, kteří skrze Krista v něho důvěřují.« (SRC, Vyznávat jednu víru, 1992 n.6)

Všechny církve a církevní společenství se společně odvolávají na prastaré symboly víry a na definice prvních ekumenických koncilů. **Zbývá tedy překonat určité naukové rozdíly, aby cesta k jednotě víry dospěla k plnosti dané Kristovým zaslíbením: Uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno srdce, jen jeden pastýř** (Jan 10,16).

Jedna naděje

V textu listu k Efezanům, který jsme dali do záhlaví našeho setkání, se mluví také o jediné naději, ke které jsme všichni povoláni (srov. 4,4). Je to naděje vyjádřená **ve společném úsilí o příchod Božího království skrze modlitbu a činné životní úsilí**. V rámci tohoto širokého horizontu se ekumenické hnutí orientovalo na základní cíle, které se navzájem prolínají jako předměty jediné naděje: **jednota církve, evangelizace světa, osvobození a mír v lidském společenství**. Ekumenický dialog dosáhl pokroku také v dialogu, pokud jde o pozemské a humanistické naděje naší doby, dokonce se skrytou nadějí, zdánlivě poraženou jako „beznadějnou“. Tváří v tvář těmto mnoha projevům naděje v naší době jsou křesťané i přes vzájemná napětí a zkoušky z rozdělení puze, aby odhalovali a dosvědčovali »jeden společný důvod naděje« (SRC Komise »Fait and Order Sharing in One Hope«, Bangalore 1978) tím, že v Kristu poznávají nezvratný základ. Francouzský básník napsal: »Doufat je obtížná věc... snadné je zoufat a je to velké pokušení.« (Ch. Peguy, Brána tajemství druhé ctnosti, Pleiade s. 538) Ale pro nás křesťany zůstává v platnosti výzva sv. Petra, abychom byli připraveni hájit naději, která je v nás (srov. 1 Petr 3,15).

Láska – svorník dokonalosti

Na vrcholu tří božských ctností je láska, kterou Pavel přirovnává ke zlatému uzlu, který v dokonalé harmonii shromažďuje všechny křesťanské obce: *Nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti* (Kol 3,14). Ve slavnostní modlitbě za jednotu učedníků Kristus odhaluje její hluboký teologický základ: *Aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich* (Jan 17,26).

Právě tato láska přijatá a rozvíjená zakládá jediné tělo Církve, jak dále uvádí Pavel: *Žijme podle pravdy a v lásce, a tak porosteme po všech stránkách v něho, v Krista, který je naše hlava. Z něho celé tělo, tvořící pevnou jednotu, dostává přes*

jednotlivé klouby výživu odměřenou každé části zvláště podle práce, kterou koná. Tak tedy ono tělo roste a dělá pokroky v lásce (Ef 4, 15-16).

Za splnění společné touhy

Přístavem lásky pro Církve a současně jejím nevyčerpatelným pramenem je Eucharistie, společenství těla a krve Páně, závdavek dokonalé jednoty s Bohem. Bohužel, jak jsem vzpomněl v předchozí katechezi, »při vztazích křesťanů, kteří jsou rozdělení pro neshody týkající se víry, není možno spolu slavit stejnou eucharistickou liturgii. Nicméně **máme horoucí touhu slavít společně jedinou Pánovu Eucharistii** a tato touha se stává již společnou chválou, společnou vroucí prosbou. Obrátíme se spolu k Otci a činíme to stále více s jedním srdcem.« (Ut unum sint, 45) Koncil nám připomněl, že »tento svatý záměr – znovu usmířit všechny křesťany v jednotě jedné a jediné Kristovy církve – **přesahuje lidské síly a schopnosti**«. Musíme proto vložit všechnu svou naději v »Kristovu modlitbu za církev, v lásku Otce a v sílu Ducha svatého« (UR, 24).

*Bolletino Vaticano 22. 11. 2000
Mezítitulky a zvýraznění
redakce Světla*

Hlas naděje

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Každý tvor uzří Boží spásu

Ať už tě jakkoliv skličuje a tíží to, co prožíváš a vidíš kolem sebe, blíží se chvíle vysvobození. Vzhop se a postav na výšině. Útěchyplným prvním čtením ti dnes Pán dává jasně na vědomí, že prožíváš neděli, která je dnem velké naděje. Upři svůj zrak na východ a pros o pravý užitek ze setkání s Božím slovem.

Sami jsme si zavinili vyhnanství a nepřátelské obklíčení, na které si naříkáme: *Hřešili jsme, byli jsme nevěrní, neposlouchali jsme hlasu Hospodina podle proroků, které nám posílal, ale chodili jsme každý za zálibami svého zlého srdce a sloužili jiným bohům.*⁽¹⁾ Naše vlastní zlé skutky nyní dopadají na nás.⁽²⁾ Jak to, že se cítíš ve vyhnanství mezi svými? Jsi v zajetí ve své vlastní zemi, protože se přímo kolem tebe rozbujelo pohanské smýšlení. Všichni byli kdysi Kristovi, ale opustili cestu evangelia a obrátili se k cizím bohům a modlám. Přichází den, kdy jasně poznají, jak nicotné jsou všechny jejich idoly. *Jako strašák v okurkovém poli, který nic neuhlídá, takoví jsou falešní bohové.*⁽³⁾

Ty se tedy postav na výšině, vystup nad všechnu marnost a nad všechna lidská hlediska a zadívej se na vše kolem pohledem Krista, který je jediným Pánem včera, dnes i navěky. Vrcholí jeho milostivé léto a on slíbil, že *každý tvor uzří Boží spásu*. Bůh zůstává věrný, pamatoval na tebe. On sám ti připravuje cestu, *rozkázal snížit každou vysokou horu a vyplnit údolí na úroveň země, abys mohl kráčet bezpečně k Boží slávě*. Přichází ti sám vstříc s milosrdenstvím a spravedlností, která z něho prýští, aby ses mohl radovat ve světle jeho velebnosti.

Tvůj smutek a netrpělivá nedůvěra by byly proto urážkou Pánovy věrnosti a velkodušnosti. *Odlož roucho žalosti a soužení a přioděj se rouchem spravedlnosti*. Zaseval jsi v slzách, ale nadchází doba jásavých žní.⁽⁴⁾

Náš Pán sám přichází, aby nás vyvedl z vyhnanství. Ale nikoliv tak, že by nás odvedl jinam, do jiné zaslíbené země. Není na zemi takového místa, kam bychom mohli odejít: musíme sami s jeho milostí obnovit svůj domov tam, kde žijeme. Z našeho vyhnanství vede jen jedna cesta: *rozšiřování evangelia*. Zdá se ti, že je to nad lidské síly? Jen zůstaň na výšině, obnov svou důvěru a víru: *Ten, který toto vynikající dílo začal, přivede je také k dobrému konci ke dni Krista Ježíše*. A tento den je přede dveřmi. Milostivý Pán přichází nejen k tobě a k tvým bratřím ve víře, ale **ke všem**, aby *každému, kdo je pod nebem, ukázal svůj lesk*.

Neustávej se radovat. *Ten, který dopustil zlé věci, zachrání tě a dá ti věčnou radost.*⁽⁵⁾ Chceš-li skutečně vyjít z vyhnanství, nemůžeš se však už v ničem připodobňovat pohanům. I když vidíš celé zástupy, jak se klaní modlám mamonu, rozkoše a moci zepředu i zezadu, ty stále říkej věrně svému Pánu: *Jen tobě, Králi, se sluší klanět.*⁽⁶⁾ Pak ti odpoví: *Můj anděl je s vámi a ochrání vaše duše.*⁽⁷⁾

Z Pavlových slov můžeš správně vyrozumět, jakým způsobem se máš podílet na velkém exodu: Především musí stále více *růst tvoje láska*. To je jediný lék na ztvrdlá srdce, která tě jako chladná skála uzavřela v tvém vyhnanství. Co jiného než láska dokáže *zasypat propasti zatvrzelosti, které rozdělují srdce, srovnat pahorky pýchy, která kolem sebe deptá a ubližuje, napřímit křivé cesty neupřímnosti a srovnat hrboly necitelného sobectví*. Apoštol ovšem bere Boha za svědka, že to není jakákoliv láska, ale *láska Ježíše Krista*,⁽⁸⁾ jejíž síla je v tom, že bolí. *Dostalo se ti té milosti, že smíš v Krista nejen věřit, ale s ním i trpět.*⁽⁹⁾ *On se ponížil a byl poslušný až k smrti*⁽¹⁰⁾ a je nezbytné, abys měl *stejně smýšlení, jaké měl Kristus*.⁽¹¹⁾ Jen podle toho mohou všichni poznat, že jsi skutečně Kristův učedník.

Současně s láskou však musí růst i tvé *poznání a všestranný úsudek, abys dovedl správně rozhodovat*. Nepatří snad Boží pravda a Pánovo slovo k tomu nejdůležitějšímu, co potřebuješ znát, abys došel k cíli? Máš kolem sebe *vlky v rouše ovčím*⁽¹²⁾. Ve světě se objevilo mnoho falešných učitelů a *svůdců, antikristů*. *Kdo nezůstává v Kristově učení, nemá Boha*.⁽¹³⁾ Jak může zůstat bezpečně v Kristově učení, kdo je nezná, a to důkladně?

Láska a pravé poznání tě navedou na cestu k Boží milosti. Otevři se jí bezvýhradně, neboť jenom Ježíš může ukončit vnitřní vyhnanství, ve kterém zlé návyky drží tvoji duši, a obnovit původní nevinnost, abys *čistotou jen zářil a byl bez hříchu*. Pak se teprve bude z tebe šířit *pokoj spravedlnosti a sláva bohobojnosti*. Tvou zaslíbenou zemí je *plná míra dobrých skutků, vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem k Boží chvále a slávě*. Jen tak může poznat svět, *jak velkou věc s námi učinil Pán, aby jej naplnila pravá Boží radost*.

Pane, změň náš osud, jako se mění údolí na jihu země!⁽¹⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Bar 1,17.21-22; ⁽²⁾ srov. Bar 2,9; ⁽³⁾ Bar 6,69;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 126; ⁽⁵⁾ Bar 4,29;

⁽⁶⁾ srov. Bar 6,4-5; ⁽⁷⁾ Bar 6,6; ⁽⁸⁾ Fil 1,8;

⁽⁹⁾ srov. tamt. 1,29; ⁽¹⁰⁾ tamt. 2,8; ⁽¹¹⁾ tamt. 2,5;

⁽¹²⁾ Mt 7,15; ⁽¹³⁾ srov. 2 Jan 7-9;

⁽¹⁴⁾ srov. resp. žalm 126

Liturgická čtení

1. čtení – Bar 5,1–9

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdoby věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přioděj se rouchem spravedlnosti od Boha a vstav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť na věky ti bude dáno jméno od Boha: „Pokoj spravedlnosti“ a „Vznešenost bázně Boží“.

Vzhop se, Jeruzaléme, a postav se na výšině, pohleď na východ a podívej se na své děti, které se shromáždily na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se radují z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšly z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael kráčet bezpečně k Boží slávě.

Také lesy a každý volný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho prýští.

2. čtení – Flp 1,4–6.8–11

Bratři! Ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny. Vždyť od prvního dne až do této chvíle mi pomáháte v rozšiřování evangelia. Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto dobré dílo začal, dokončí ho až ke dni Krista Ježíše.

Ano, Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech vroucně toužím láskou Krista Ježíše. A za to se modlím: ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší, čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě.

Evangelium – Lk 3,1–6

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes údělným knížetem v Galileji, jeho bratr Filip údělným knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš údělným knížetem v Abiléně, za velekněží Annáše a Kaifáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův.

Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řečí proroka Izaiáše:

„Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnajte mu stezky! Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí! A každý člověk uzří Boží spásu.“

Biskup Tridentského koncilu

Sv. Karel Boromejský se narodil jako syn hraběte Gilberta Borromea a Patricie Markéty Medici 2. října 1538 v Aroně u Lago Maggiore. Byla to nejznámější rodina v Miláně. Rodiče měli již dceru a dva syny, a tak byl podle tehdejších obyčejů již od dětství určen pro kněžský stav.

V té době měly děti jiné podmínky než dnes. Žily od časného dětství spolu s dospělými a byla jim svěřována odpovědnost za různé záležitosti. Karel obdržel již v sedmi letech kněžský šat a prebendu jednoho opatství, na jehož správě se podílel. Když mu bylo devět let, matka zemřela. Stal se svěřencem svého strýce kardinála Medici. Studoval nejdříve v Miláně a záhy si osvojil dokonale latinský jazyk.

Pokračuje ve studiu v Padově. Všude si všímají jeho svědomitosti, zbožnosti a pracovitosti. R. 1559 zemřel papež Pavel IV. a jeho nástupcem byl zvolen kardinál Medici, který přijal jméno Pius IV. Ihned povolal svého synovce do Říma. Karel zde poznal nádhru a slávu. V 21 letech byl státním sekretářem a kardinálem (ještě ne knězem). Měl sice křehké zdraví, ale byl to velmi důsledný a pracovitý muž. Kdykoliv chtěl někdo něčeho dosáhnout u papeže, obracel se na něho jako na přirozeného prostředníka. Karel však uměl naléhavé prosebníky velmi laskavě a zdvořile odmítat.

Tridentský koncil (1535-1564) a jeho uvádění do praxe

Renesanční humanismus, který vyrostl z pohanství, vytvořil půdu pro protestantismus. Pro Luthera vychází spása jen z víry a pro Kalvína z milosti, zatímco katolická církev učí, že ke spáse jsou potřebné jak víra, tak milost i skutky. Tridentský koncil byl dvacátým ekumenickým sněmem a měl rozhodující vliv na další vývoj

církve. Vymezil přesně v oblasti nauky a kázně celou řadu rozhodujících bodů, a to s vysokou autoritou a velkou jasností. Biskupský úřad byl reformován (byla zakázána kumulace příjmů z různých obrocí; biskupům byla uložena rezidenční povinnost). Byla vypracována pravidla, která podmiňovala možnost přijetí kněžského svěcení; pro vzdělání kléru (který byl často nevzdělaný) byly zřízeny kněžské semináře; byl vypracován **katechismus** pro výuku Božího lidu, který byl namnoze zcela v nevědomosti. Koncil přinesl mnoho pozitivních výsledků a posílil svazek, který spojoval papeže se všemi údy Církve. Vyvolal vznik mnoha řeholních řádů a kongregací mužských i ženských: jezuitů, oratoriánů, voršilek, sester Dobrého pastýře a dalších. Šlo tedy o mnohem více než o pouhé překonání protestantské reformace. Tato zásluha patří v první řadě papeži, který přivedl koncil k jeho konci. Byl to svatý papež Pius V. Můžeme v určitém smyslu říct, že z impulsů Tridentského koncilu žila a čerpala církev čtyři sta let, až do Druhého vatikánského koncilu (22. ekumenického sněmu).

Přijímat rozhodnutí je dobré, ale aby se stala účinnými, musejí být proměněna ve skutek. A této úloze se v první řadě věnoval mladý kardinál Karel Boromejský. Sice sám osobně nikdy nebyl v Tridentu, ale jeho

legáti jej přesně informovali. Dával dokonce organizační pokyny pro koncilní zasedání, studijní soustředění a diskuse.

Jeho návrhy podnítily portugalského biskupa z Bragy k reformě kléru a jmenovitě k reformě biskupského úřadu. Jeho nápady se zalíbily mladému státnímu sekretáři, papežovu synovci, který měl jako kardinál obrovské příjmy a vedl v Římě přepychový život. Karel začal doplňovat své světské i duchovní vzdělání a chtěl se vydat cestou evangelia. 15. srpna 1563 byl papežem vysvěcen na kněze-kardinála. Bylo mu 29 let.

Milánským arcibiskupem

7. prosince 1563 byl kardinál Boromeus vysvěcen v Sixtinské kapli na biskupa. K svěcení jej připravovali jezuité, zvláště P. Ribera, jeho duchovní vůdce, který velmi usiloval o to, aby byl dobře připraven. Každodenní slavení mše svaté a rozjímání jej přivedly ke změně života, jehož devizu je možno vyjádřit dvěma slovy: modlitba a umrtvování. Radikálně zredukoval svůj způsob života: dal vale lokajům, zlatému nádobí a skvostným spřežením. Omezil také životní styl papežského dvora, a to tak radikálně, že jej obviňovali z lakoty. V té době bylo v Římě 113 biskupů, daleko více, než bylo zapotřebí pro papežskou kuriu. To mělo za následek, že tito biskupové žili daleko od svých diecézí.

Papež si nyní podržel u sebe jen ty biskupy, které nezbytně potřeboval pro vedení církve. Ostatní se museli vrátit ke svým diecézím. Karel se spřátelil s Filipem Neri, zakladatelem oratoriánů, který se podílel na jeho reformách. 2. května 1564 byl jmenován milánským arcibiskupem. V roce 1565 je stále ještě v Římě, i když prahne po tom, uvést koncil do praxe. Konečně odchází s papežským dovolením a vybaven plnou mocí papežského legáta do Milána, aby zde svolal »místní koncil«, který se zabýval třemi oblastmi: odbouráním různých zlořádů, reformou mravů a smířením panujících konfliktů. Od počátku trval na tom, že papeži a koncilním předpisům je třeba věnovat bezpodmínečnou poslušnost. **»Duchovní kázeň je možno snadno obnovit, když pastýři dávají dobrý příklad a živí své stádo trojím spásným pokrmem: slovem, příkladem a svátostmi, a když i oni sami dodržují předpisy křesťanské kázně a mravnosti,«** říká Karel Boromejský. Arcibiskup slibuje, že bude kázat nejen slovem, ale i vlastním příkladem. Když splnil své poslání, vrátil se do Říma, kam přišel právě ve chvíli, kdy umíral jeho strýc papež Pavel IV.

Na papežský stolec nastoupil kardinál Ghislieri jako Pius V. Karel Boromejský, který nyní neměl důvodu zůstat dále v Římě, mohl se konečně usadit v Miláně a ujmout se plně své diecéze. Dříve než opustil Řím, rozdal ještě všechny svoje statky. Nebydlí v arcibiskupských budovách, nýbrž v paláci, kde obývá v podkroví dvě malé světničky, jednu jako ložnici

a druhou jako pracovnu. Zde začal uskutečňovat své heslo: **Humilitas. (Pokora.)**

Reforma biskupského úřadu Poslání biskupa

Kardinál Boromeus byl vzorem reformního biskupa podle přání koncilu. Již 24 let žádný biskup v Miláně nesídlil a tamější církevněprávní i duchovní situace byla v žalostném stavu. Světská vrchnost se vměšovala do církevních záležitostí. Biskup neměl takřka žádnou autoritu. Tu bylo třeba obnovit. Světští kněží podléhali »piavonům«, jakýmsi »podbiskupům«, kteří si vybírali budoucí kněze a udělovali jim nižší svěcení až k podjáhenskému. Řeholníci biskupovi nepodléhali vůbec.

Abychom si mohli udělat představu o úkolech, jaké měl biskup sv. Karel před sebou, když nastupoval svůj úřad v Miláně, uvedme, že v diecézi bylo 740 farností, 500 nadačních kostelů, 100 klášterů, 3 350 kněží a 560 000 věřících. Můžeme si snadno představit, kolik námahy stála jeho reforma, která trvala po dobu celého jeho působení. Měl mnoho konfliktů: tu se světskou vrchností, tu s kněžními nebo řeholníky. Jeden mnich jej chtěl dokonce zavraždit. Musel vynaložit mnoho energie a diplomacie. V návaznosti na svůj »místní koncil« v roce 1565 svolal ještě čtyři další podobného druhu a držel tak svůj klérus „v pozoru“. Kněží a řeholníci brzy pochopili, že mají svatého biskupa, a pozorovali také kladné plody reformy, které jim ukládal. Nakonec přijali jeho autoritu, protože kázal především příkladem.

»**Reformní dekreta** nejsou k ničemu, když je sami neplníme.«

Této zásadě zůstával věrný po celý svůj život. Denně zpytoval své svědomí a doporučoval svým kněžím, aby činili totéž. Zcela přeorganizoval správu své diecéze, všechno centralizoval: ustanovil generálního vikáře,

měl k dispozici dva vizitátory, jednoho pro město, druhého pro venkovské oblasti. Měl také vizitátora pro řeholnice a administrátory pro příslušné oblasti (diecézní finance, liturgii, semináře, kazatelskou službu atd.) Aby svou diecézi lépe poznal, podnikal systematické pastorační vizitace. Se svým skromným doprovodem se představoval nikoliv jako církevní kníže, nýbrž jako pastýř, který navštěvuje své stádo. V jednotlivých farnostech hledal kontakt s lidem, celé hodiny zpovídal, kázal a slavil mše svaté. Získával si duše prostotou a svatostí.

Semináře a školy k šíření křesťanské nauky

V době Tridentského koncilu panovala u světského kléru žalostná nevědomost prakticky ve všech oblastech (teologie, Písmo, patristika atd.). Vypráví se, že věřící si s sebou nosili ke zpovědi formulář absoluče, aby měli jistotu, že jim kněz udělil platné rozhřešení, protože je neznal zpaměti. Zřízení seminářů bylo proto naléhavým opatřením, aby se církev obnovila. Koncil žádal s velkým důrazem: »Nestačí, aby vysvěcení kněží měli ctnosti a různé předpoklady, nýbrž je třeba připravovat mladé lidi ze všech společenských vrstev, aby se zasvětili službě Bohu.«

R. 1563 byl v Římě založen první seminář. V následujícím roce uložil Boromeus jezuitům, aby otevřeli další seminář v Miláně, ale brzy zjistil, že mladí lidé, kteří měli povolání, vstupovali do jezuitského noviciátu, místo aby sloužili své diecézi. Biskup proto založil kongregaci diecézních kněží, kteří vedli komunitní život. Jim světil správu šesti seminářů, které založil. Již brzy v nich žilo 200 seminaristů. Ostatní biskupové brzy napodobili tento nový milánský model.

Nestačí však vzdělávat klérus ve velkých a malých seminářích. Milánský arcibiskup je

přesvědčen o kladném vlivu škol »křesťanského učení«, které zakládal bl. Angelo Porro, a nařídil, aby se tyto školy zakládaly všude. V nich se mládež vzdělávala v katechismu a jiných všeobecně vzdělávacích oborech. Aby založil něco podobného i pro dívky, obrátil se na voršilky, které založila 1540 Anděla Mericiová. Dal mladému společenství v Miláně řeholní pravidla s noviciátem a obláčkou, třemi sliby a položenou klausurou. Sestry podléhaly jurisdikci biskupa.

Dalším důležitým rozhodnutím koncilu bylo vypracování katechismu. Ty spisy, které byly zatím k dispozici, byly nedostačující. Patřily k nim kniha o Desateru, Credo a Pater noster od Gersona a katechismus jezuitů Petra Kanisia. Ale nebylo souhrnného spisu, který by mohl konkurovat Lutherovu katechismu. Katechismus Tridentského koncilu zpracovala komise sestavená z biskupů a teologů. Radil jim portugalský dominikán, který měl plnou důvěru Karla Boromejského. Z tohoto katechismu, který aktualizoval Pius X., čerpali biskupové celého světa čtyři sta let při zpracovávání svých diecézních katechismů.

Modlitba a umrtvování

Arcibiskup spával zřídka více než čtyři nebo pět hodin denně. Spal na lůžku, které bychom mohli nazvat polním lehátkem. Často se stávalo, že strávil celou noc v modlitbách a v rozjímání. Breviář se modlil celý na kolenu. Živil se chlebem, zeleninou a vodou. V zimě netopil.

Je slavný i svou blízkou láskou. Jako státní sekretář v Římě zakládal domy, které měly odpomáhat hojně nouzi. Takové domy zřizoval i ve své diecézi. Když v roce 1575 vypukl v Miláně mor, doslova se rozdával pro ubohé nemocné; byl na úrovni tehdejších lékařských znalostí. V zimě 1575-76 vydal ze svého domu všechny látky, které nebyly absolutně nezbyt-

né, aby mohly sloužit jako příkrývky. Beze strachu z nákazy stál při umírajících. Nařídil ustavičnou modlitbu doprovázenou umrtvováním, aby bylo dosaženo konce strašné epidemie. V prosinci mor ustoupil a v lednu uspořádal arcibiskup velké kající procesí, v jehož čele sám kráčel bosý. Na jaře 1576 epidemie skončila. Jen v Miláně si vyžádala 13 000 obětí, na venkově 8 000.

Smrt vyčerpáním

V říjnu 1584 přepadla Karla Boromejského horečka. Celý život žil v nadlidském pracovním nasazení, velkém umrtvování, s nedostatečnou výživou, s nedostatkem spánku. Více než kdy jindy jej jeho okolí prosí, aby se

šetřil, ale on nedbá. 2. listopadu je na vizitaci v Tessinu, kde chce otevřít seminář, ale nemůže a musí se vrátit do biskupského sídla. Následující noc umírá ve věku 46 let. Je zcela vyčerpán.

Kněžská kongregace, kterou pověřil správou seminářů, žádá ihned o zahájení procesu blahoslovení. 1. listopadu 1610 jej papež prohlásí za blahoslaveného. Jeho svátek je stanoven na 4. listopadu. Když nastupoval svůj biskupský úřad, byla náboženská situace kléru i laiků v žalostném stavu. Při jeho smrti to byla diecéze, která byla příkladem pro celou církev. Jeho dílo je tak obsažné, že je možno právem říct: Reforma církve je dcerou milánské reformy.

*Louis Couette
Z Maria heute přeložil -lš-*

Bůh není nepřítomný

Je Boží milost nebeský déšť, který padá do naší duše? Ne, je to něco mnohem více. Boží milost je Bůh, který přichází: neviditelný, ale skutečný, osobní, se vši svou láskou: je to nestvořená milost, říkají teologové.

„Stojím u dveří a tluču. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mne.“ Tak nám to říká Ježíš v knize Zjevení (3,20).

V Písmu svatém stojí, že Duch svatý přebývá v nás. Přitahuje nás stále více k sobě, přetváří nás v Krista a činí z nás pravé Boží děti, které mohou říkat: *Abba, Otče!*

Ba co více: zbožšťuje nás. Dovoluje nám, abychom se spolu s ním stali Bohem. Jak? Tím, že nám vlévá svůj vlastní život, tzn. lásku: božskou lásku, která má v Písmu zvláštní název: řecky agapé (blíženská láska). V řečtině byl tehdy tento výraz neobvyklý. V Novém zákoně se vyskytuje více než 100x (zatímco výraz *eros*, vášnivá láska, z něhož pochází naše slovo erotika, se zde nevyskytuje vůbec).

Božská láska – lidská láska

Jakého druhu je tedy láska, která do nás proudí z Boha?

Je to božská láska, tedy Bůh sám. Neboť *Bůh je láska* (1 Jan 4, 8.16). Není ničím než láskou, protože nejhlubší smysl jeho bytí je láska. Ona je životem a blažeností samého Boha: absolutní blaženost – a on nás zve, abychom ji s ním sdíleli. Tato láska je nám darována ve křtu, zde na zemi ovšem zůstává v našem podvědomí. Máme o ní jen slabé vědomí v noci víry. Ale je v nás od křtu přítomna a až bude odhalena v poslední den, budeme plni úžasu nad tím, že jsme v Boží lásce, v nejvyšší blaženosti největší lásky. Nesmíme tuto blaženost zaměňovat, nýbrž chápat ji správně.

»Mám tě rád« může znamenat: »Chci tě, chci mít z tebe prospěch, chci tě ovládat«, nebo také: »Chci se ti darovat, abych tě učinil šťastným a tvoje štěstí bude i mým štěstím.«

Miluji ryby. Zabývám je, abych je snědl. Vy milujete své děti. Nasadíte i svůj život, abyste je ubránili.

Slovo **láska** má dva významy: **tužba** a **úplné darování**.

Tužba je planoucí dychtivost získat to, co nemáme. Bůh má všechno. Nemůže si nic dalšího opatřit. Jeho láska tedy není vůbec žádostivost. Není ničím jiným než vzájemným darováním tří božských osob: zcela nezištným. Ak této blaženosti nás Bůh volá. To je, podle Ježíšovy řeči, svatební hostina, ke které nás zve. Tato láska, tato blaženost vyznačuje ze světců: od Františka z Assisi až po matku Terezu.

Bůh by nás chtěl naučit, abychom někdejší egoistickou **žádostivou tužbu** proměnili na altruistickou lásku, která vede ke štěstí. To se může zdát zvláštní a vyumělkované. Ale je to zcela plně právě lidské, protože Bůh, který stvořil člověka podle svého obrazu, vložil odraz své vlastní lásky do **lidské přirozenosti**: odevzdání z lásky. Ježíš se přirovnává ke kvočně, která shromažďuje kuřátka pod svá křídla a chrání je s nasazením vlastního života.

Jistě, je normální, že svatba i rodina se zakládají na tužbě, někdy dokonce na bláznivé žádostivosti. Ale později žije rodina ze vzájemného **DAROVÁNÍ**; to jí propůjčuje trvalost.

Muž a žena prožívají štěstí, když každý z nich myslí spíše na to, jak udělat toho druhého šťastným, než když se snaží mít ze vztahu sám co největší profit. Je to právě sebedarování, které vytváří společenství míru a štěstí.

Srovnejte sami

V tomto čísle Světla stojí vedle sebe dva články, které spolu hluboce souvisí, ačkoliv by se mohlo zdát, že jsou každý z jiného světa. Snad nebude na škodu, když je doporučíme našim čtenářům tímto stručným úvodem:

Přečtěte si nejprve stat' významného francouzského teologa Reného Laurentina. Slovy pro každého srozumitelnými hovoří o vrcholném tajemství, jakým je naše nadpřirozené poslání na tomto světě: Otevřít se Božímu životu, abychom se tak připravili na věčný život v **Bohu**. Tedy nikoliv na nebe, v němž jako pouzí diváci se budeme dívat na Boha, nýbrž na nebe, v němž budeme silou lásky Ducha svatého vtaženi do přímé účasti na životě Nejsvětější Trojice, který není nic jiného než nekonečná blaženost nejnezištnější sebedarující se lásky.

Tento cíl našeho bytí je tak nesmazatelně vrytý do naší duše, že nedbání a nenaplnění tohoto smyslu se nevyhnutelně odráží i na duševním a tělesném zdraví člověka i společnosti. To má svůj smutný počátek již v ráji, kde odvrát od Boží lásky vynesl člověku smrt.

Dějiny spásy jsou dějinami Božího úsilí o navrácení člověka k jeho původnímu cíli, pro který byl stvořen. Toto úsilí vyvrcholilo příchodem Božího Syna na svět. Jeho působení zde na zemi se vyznačovalo systematickým bojem proti ďáblu a jeho působení a vlivu a následující dějiny církve jsou dějinami systematického úsilí vymanit svět a lidstvo z vlivu ďábla cestou posvěcení. Není to tragické, že po dvou tisících let se lidstvo ve své nejspěšnější části vrací zpět do ďáblovy náruče? Jeho síly, které byly postupně spoutávány svátostmi a exorcismy, se pojednou uvolňují jako džin z láhve a jejich přítomnost ve světě je stále více samozřejmostí. Důsledky jsou evidentní: rozvrat osobností i společenství v psychické i fyzické oblasti, nebývalý růst projevů krajního egoismu jednotlivců i skupin a národů. Tento egoismus dosáhl stupně, kdy se nezastavuje před žádným zničujícím násilím a krutostí, aby dosáhl svého cíle.

Pokládáme proto za velmi poučné a užitečné pročíst a domyslet úvahu Reného Laurentina a v jejím světle pak varovnou informaci o zcela opačném zaměření, jakým je exploze okultismu a jeho strategie zaměřená na děti a mládež.

Pak darují ve zcela spontánním odevzdání sebe samy svým dětem. To obdivuji a táži se: Dělán to ve svém kněžském životě také tak? Někdy se rozvine tato velkodušná láska u lidí, o kterých jsme si mysleli, že byli před svým manželstvím egoističtí. Je to toto vzájemné sebedarování, které tam, kde je, vytváří štěstí lidské rodiny: je to prostý odraz božského života na zemi. Pravá náboženská společenství žijí z téhož tajemství. Tam, kde vládne egoismus, je peklo. Sartre řekl: »Peklo, to jsou ti druzí.«

Tam, kde se lidé skutečně milují, naopak prožívají: »Nebe, to jsou ti druzí.« Proto se tak rá-

dy scházejí rodiny a společenství, proto slaví svátky, svatby, narozeniny. Při tom se dává najevo vzájemná láska a sebedarování. Každý se těší z přijatých dávků, i když je třeba jen jediný: onen, že může slavit tento den. Když to všechno chybí, má život chuť popela.

Milost je Boží život v nás

Ale vraťme se zpět k milosti. Víme příliš málo, **co** to je, anebo spíše: **KDO** to je. Je dobré vědět o tom něco více. **Milost je Bůh, který osobně přichází s celou svou láskou.** Podívejme se na to pěkně po pořádku:

1. Bůh je nejdříve naším Stvořitelem. On je jediný, kdo exis-

tuje sám ze sebe, a tedy nutně. Daruje nám naši existenci. To neznamená, že nás v den našich narozenin hodí do světa. On nás stvořil z lásky, z věrné lásky. Neopouští nás. Kdyby mohl být roztržitý, kdyby na nás zapomínal, přestali bychom existovat, tak jako zhasne světlo, když vypnou proud. Boží stvoření záleží na každíčkém okamžiku. Bůh je tedy ustavičně přítomen: je v nás přítomnější než my sami v sobě. Být si vědom této přítomnosti, této lásky v nás, je nejhlubší psychoanalýza, jaká může existovat: ta, která nám poskytuje tu nejhlubší vyrovnanost. Je to pramen neutuchajícího míru. Bůh je více povzbuzujícím svědkem, než může být ten nejlepší psycholog. To ještě není milost, ale již to je mnoho, protože Bůh nás stvořil z lásky a pro lásku podle svého obrazu, stvořil nás tedy jako Otec. Zve nás, abychom se mu podobali v lásce. To objevili již někteří pohané ve svém svědomí skrze Ducha svatého, který naplňuje tvář země a který neopouští lidi dobré vůle.

2. Milost je Bůh, který nás zve, abychom **věčně sdíleli jeho vlastní život (jeho lásku)**. Zve nás k tomu od okamžiku našeho křtu.

Mnoho lidí žije zde na zemi jako zvířata, jako by byli učiněni k tomu, aby na zemi strávili co nejlépe několik roků a pak zmizeli. Ale když nás Bůh stvořil jako svobodné a rozumné bytosti s nekonečnou touhou, pak proto, abychom dospěli k němu do jeho nekonečné blaženosti v širokém kruhu tří osob Nejsvětější Trojice. Tento pozemský život je nám dán, abychom se v každodenním životě naučili v našich vztazích k druhým, zvláště k chudým, nezištné nesobecké lásce, kterou věčně žijí Otec, Syn a Duch svatý, kterou žili a žijí i proroci a svatí jako Petr, František z Assisi, Terezie z Avily, Terezie z Lisieux, matka Tereza a další. V Bohu se nám totiž dostává

nekonečné plnosti a nekonečného rozšíření srdce. Proto do nás Bůh vložil neutišitelnou touhu. Vložil ji do nás, aby ji sám uspokojil.

Poslyšte, jak popisuje Ježíš tento život s Bohem, tento život v Bohu. V celém Janově evangeliu opakuje různým způsobem: *Vy ve mně a já ve vás, jako je Otec ve mně a já v Otci.*

Jak by se mohla tato vzájemná božská přítomnost vyjádřit prostěji? Tato přítomnost, která začala naším křtem, která však má v nás žít a růst? Svaté přijímání, ve kterém se nám Bůh daruje jako pokrm, obnovuje a živí tuto přítomnost v nás.

Protože však Bůh je větší než my – jsme spíše my v něm než ON v nás –, rozšiřuje pozvolna stále více naše srdce do svého rozměru, když chápeme, co je to láska. Ostatně láska roste zde na zemi více, než vidíme

a můžeme chápat, především v duchovní noci, kdy se v nás neviditelně dokonává náš růst.

Ba ještě více, Bůh nás ztožňuje se sebou v této lásce:

Aby byli jedno, jako my jsme jedno, říká v Jan 17,22.

Skrze lásku jsou **tři** osoby Trojice **jedno**: jeden jediný život, jediná láska. Tato jednota je silnější, je jednotnější než jiné, než kompaktní jednota kovového bloku, která není nic jiného než zdanlivá souvislost atomového napětí mezi kroužícími a přitahujícími se elektrony a jádrem, které se však nikdy nesesetkají. Nejvyšší jednota není kompaktnost, je to láska. Lidé, kteří se skutečně a hluboce milují, pokládají svůj vzájemný vztah za důležitější než egoismus, své rodiny za důležitější než svůj osobní život. Láska je tajemstvím Božího života, je tajemstvím blaženosti.

Teologové se to po staletí pokoušeli vyjádřit, ale Boží skutečnost to vždy překračovala. Mystikové to vnitřně chápali, ale nedovedli to adekvátně vyjádřit, protože to překračuje každou řeč.

Kdyby nás papež pozval, abychom s ním jen my sami pojedli, byl by to největší zážitek našeho života. K hostině s Bohem jsme zváni každý den. Bůh sám je současně hostitel, pokrm i sloužící. Při poslední večeři se přepásal a umyl apoštolům nohy a slíbil, že takto nás bude obsluhovat v nebi (Lk 12, 37). Je to neuvěřitelné, jak nás Bůh miluje.

Milost je Bůh sám

Milost není Něco, nýbrž Ně-kdo. Je to Bůh v nás a naše bytí v NĚM. Teologové to nazývají nestvořenou milostí: Bůh, který přichází, Láska, která přichází a uchvacuje nás. ON v nás a my v NĚM.

Petr Lombard, pařížský arcibiskup († 1061), měl tak vyřčený smysl pro bezprostřední Boží přítomnost, že řekl: **Není žádná stvořená milost, je jen Bůh v nás. Láska je zcela prostě Duch svatý. Milujeme Boha a lidi skrze lásku, která je vlastní Bohu.**

Není to nic bláznivého, takto mluvit. Dom Denis Huerre, dřívější vrchní opat kongregace v Subiacu, řekl podobně jako jiní: V den, kdy jsem objevil, že se nemodlím já, ale modlím se ve mně Bůh, stal jsem se skutečně mnichem. Modlit se znamená vstoupit do oné modlitby. Duch svatý řídí ve mně Kristovu modlitbu ke svému Otci. Duch svatý je Boží dech. Modlitba je tedy Bůh, který ve mně dýchá, abych se nadechl vlastním dechem. Modlit se znamená dýchat Boha.

Stvořená milost je výrazem »nestvořené milosti«

Svatý Tomáš Akvinský chápal náš vztah k Bohu širokým způsobem: Souhlasí, že milost

Pokračování na str. 8

Pokračování ze str. 7

je **Bůh v nás**. Ale to nevylučuje **stvořenou milost**. Naopak, ta je z hlubšího důvodu dokonce žádoucí: Když Bůh přichází do našeho nitra, nepřizpůsobuje se tím, protože Bůh je neměnitelný; jeho příchod však modifikuje a mění naše bytí. Proměňuje mě a dělá ze mne nové stvoření. **Když se nás Bůh zmocňuje, jsme poznamenáni jeho pečeti: pečeti Ducha svatého se nám vtiskuje svátostný charakter.** Kontakt s Bohem mění nás, nikoliv Boha. Jeho přítomnost nás dělá lepšími. On nás zbožšťuje (to je to nadpřirozené). Nedaří se nám výstižně vyjádřit tuto identifikaci lásky, kterou v nás Bůh vytváří pro věčnost. Jen svatí to skutečně zakoušejí, aniž by to mohli vysvětlit. Když tomu věříme, když to žijeme, přijímáme to konečně jako pravdu.

To je to, co pochopil jeden můj kamarád během svého válečného zajetí v Německu. Utekl podzemní chodbou, kterou si vyhrabal, ale byl chycen u jejího východu. Pak se dostal na samotku. Byl ve dne v noci sám, aniž někoho viděl, a nevěděl, co jej čeká. Bylo mu zakázáno se během dne položit. Byl zcela sám, bez knihy, bez jakéhokoliv zaměstnání. Myslel, že se zblázní. Křičel a řval – bez ozvěny. Konečně se obrátil na Boha. Rozpomněl se na nějaké modlitbičky ze svého dětství. Stále více se mu s nimi vracela do vědomí radost. Opakoval je, rekonstruoval Otče náš, Věřím. Říkal je tak pomalu, jak jen bylo možno. A našel hluboký mír v Bohu. Když se zase vrátil do tábora, kde byl předtím, stal se z něho jiný člověk: projasněný.

Něco podobného prožila Tatiána Goričeva v sovětském Rusku. Toto mladé světlovlasé děvče bylo vynikající intelektuálkou a filozofkou. Vyučovala marxismus, jak ji naučili od dětství. Ale nenacházela v tom žádný život a hledala něco jiného. Četla Sartra i Karla Rahnera. Hledala

i v oblasti jógy, transcendentální meditace, opakovala ustavičně mantry, seděla se zkříženými nohama na podlaze. Jednoho dne, sama neví proč, zkusila říkat místo východní mantry **Otče náš**, který našla v jednom ztraceném sešitě. Místo **Křišnových slov** opakovala **Otče náš**, a najednou ji zaplavila zářivá jistota: **JE TO PRAVDA!**

Stala se křesťankou a tou také zůstala. 1979 založila ženské hnutí, které však bylo zcela jiné než ostatní: křesťanské hnutí pod jménem Matky Boží **Panny Marie**. Pochopila dvě věci: marxistický materialismus je otroctví, které je pro ženy horší než pro muže, a: Maria je pravý vzor osvobození ženy skrze Boží lásku.

Stala se velmi nebezpečnou osobou pro marxismus, který říkal: nepotřebujeme feminismus, my jsme tento problém vyřešili, zatímco Tatiána Goričeva dokázala opak. Stalinská vrchnost dostala strach a vykazala ji 1981 ze země. Od té doby dala celý svůj život do Božích služeb.

Pokladem našeho života je **Boží přítomnost v nás**. Ta je nám darována křtem, ale my ji zanedbáváme. Mnoho pokřtěných zůstává mrtvými křesťany. Udělejme si čas, abychom si to uvědomili: Bůh není nepřítomný, on je skrytý v noci víry. Objevme ho v sobě. V tom spočívá naše budoucnost. Náš pokoj a naše štěstí jsou již zde. Díky, Pane!

Z *Maria heute 364*
přeložil -lš-

René Laurentin

Hrátky s ďáblem

Evangelium nám zjevuje Boží lásku k lidem. Zjevuje nám lidskou spásu a zdraví, které člověk přijímá od Boha. To je zjevení, které se uskutečňuje v osobě Ježíše Krista. Jestliže evangelium znamená »dobrou novinu«, pak je to proto, že Ježíš zjevuje sám sebe jako Božího Beránka, který snímá naše viny. Když lidé v důsledku viny nemohli být dědici království, chtěl nás Bůh ve své nekonečné lásce vykoupit. Sv. Pavel píše:... *vytrhl nás z moci temnosti a přivedl do království svého milovaného Syna. Skrze něho máme vykoupení, tj. odpuštění hříchů* (Kol 1, 13-14).

Kristus nám zjevil Otcovu lásku k nám skrze tajemství Kříže, které je současně strašné i krásné. Kristův Kříž nám odhaluje Zlo, síly Zla, ukazuje nám, kam až mohou zajít skutky temnosti, aby lidi odcizily a zničily.

Ve své audienci 15. 11. 1972 položil Pavel VI. otázku: »Jaké jsou nejnaléhavější potřeby církve?« A dává odpověď, která je trvale platná: »Nedivte se naší odpovědi, která se vám může zdát snad příliš jednoduchá, pověřčivá nebo neskutečná. Jednou z největších nutností naší doby je bránit se proti zlu, proti ďáblům. Zlo není pouze nějaký nedostatek, zlo je živá duchová bytost, která vše převrací a vede k perverzii, je to strašná, tajemná a nebezpečná realita. Kdo odmítá uzнат její existenci, vzdaluje se od učení církve a Písma. To platí také pro ty, kteří prohlašují zlo za pseudorealitu, vynález lidského ducha. Různé úseky evangelia nám ukazují, že se jedná o mnoho démonů, nikoliv pouze o jednoho. Existuje hlavní démon, Satan, který se stal nepřítelem, a s ním je mnoho dalších, kteří jsou Boží tvorové, ale padlí, protože se vzbouřili. O tomto tajemném světě, který je padlý kvůli bolestnému dramatu, ví-

me jen málo. Vzhledem k démonům a vlivu, který mohou vyvíjet na jednotlivce, společnosti a celou společnost i na události, musíme se ještě více otevřít světlu, které nám Kristus přinesl. Někteří se domnívají, že mohou najít náhražku ve studiu psychoanalýzy, v parapsychologii nebo ve spiritistických zážitcích, které se dnes v mnoha zemích stále více šíří. Naše učení je zpochybňováno a zahalováno mlhou, kterou je obklopují démoni. Ale dvě otázky probouzejí oprávněně naši zvědavost: Existují znamenité přítomnosti a aktivity ďábla? A druhá: Jaké máme prostředky, abychom se proti tomuto nebezpečí bránili?«

To, co jsem zde uvedl, je tedy jeden citát z katecheze Pavla VI. Pokud jde o ohrožení lidstva tajemstvím zla, a neštěstí, které zlí duchové lidstvu působí, je tato skutečnost dnes ještě horší. My křesťané musíme mít odvahu to říkat. Protože my křesťané máme nejen světlo, které odhaluje skutky temnosti, ale máme k dispozici i moc, která plyne z vítězství života nad smrtí, které vydobyl Ježíš Kristus.

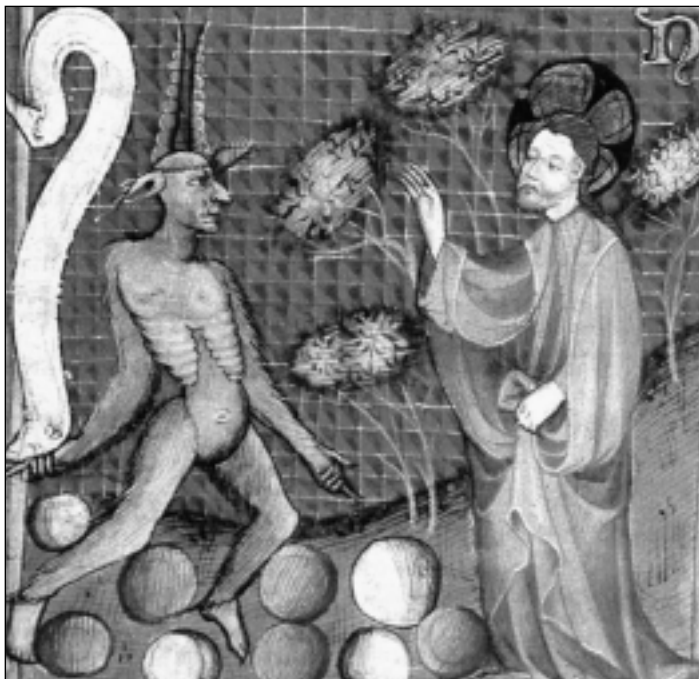
Skutečnost zla je třeba přiznat. Tito zlí duchové však nemohou vyvíjet jen tak zlý vliv na osoby. Mohou však vniknout, když najdou dveře otevřené. Zlý, tato osobní bytost, náš nepřítel a protivník, ví velmi dobře, jak si zahrávat s lidskou nevědomostí. Počítá stále se slepotou člověka, i když si člověk o sobě myslí, že je velmi inteligentní. Zlý ví velmi dobře, jak vniknout do lidské duše nebo do celé skupiny. A to vůbec neznamená, že by taková osoba nebo skupina, která trpí pod nátlakem Zlého, tuto infiltraci a toto ničivé spojenectví vyhledávala. Zlý hledá u nás jako svého komplice nedostatek duševní inteligence, tj. nedostatek lásky a pravdy. Nevědomost

a slepota jsou velmi závažné, můžeme mluvit dokonce o duchovní mráкотě. Cílem Zlého je zničit, navzájem popudit, přivést k hluboké nerovnováze, zničit harmonii mezi Bohem a člověkem. Zlý umí, jak jsme řekli, vniknout pootevřenými dveřmi. Po nějaké době počne člověk, který je infiltrován Zlým, pociťovat určitý vnitřní handicap, který dříve neznal. Může v sobě cítit důsledky určitých praktik. Tyto praktiky otevírají dveře, jimiž pak může Zlý vniknout a učinit člověka svým zajatcem. Následkem je stále větší uzavírání se do sebe, vnitřní úzkosti a zatvrzelost.

První z takových praktik je okultismus. Okultismus zahrnuje větší počet chování, která původně spočívají na pověře. Okultismus má různé projevy a jeho hlavní forma, černá magie, která se provozuje různým způsobem, spočívá v tom, že člověk chce ke zlému cíli ovládnout zlé moci. Mnoho lidí provozuje černou magii nebo navštěvuje »černé mágy«, aby vykonávali moc, která vychází z temných mocností. Tyto praktiky mají strašný rub. Protože při nich spíše než o ovládnutí zlých sil jde o stav, kdy člověk je sám touto mocí ovládnut. Zná

mnoho lidí, kteří praktikovali černou magii nebo navštěvovali takové mágy. Po určité době byli tím či oním způsobem vyvedeni z rovnováhy a prožívali strašné, bolestivé a zničující věci. Zničující na fyzické, ale častěji na psychické úrovni, často také na úrovni vztahů: manželé se rozcházejí, rodiny se rozpadají v důsledku černé magie. Někdy jsou to kletby, které jsou vyslovovány jako výraz přání, aby se druhému stalo něco zlého. To se neděje pouze v černé Africe, ale i v Evropě: kletby nikoliv jako bezmyšlenkovitá slova, nýbrž jako takřka rituální akt, který může být velmi zničující. Jde o to, vykonávat nějaký zlý vliv. Ale ten, kdo to dělá, je tím sám zasažen a stává se pouhou loutkou. Zákon těchto zlých duchů, jejich »povolání« spočívá ve zničení člověka, především jeho vztahů, jeho životních schopností ve vztahu k jiným lidem a k Bohu.

Bílá magie spočívá v tom, že se používají temné síly, ale k dobrému cíli. Mnoho léčitelů praktikuje bílou magii. Je to udivující, kolik mají moci, aby konali něco dobrého. Ale sami tuto moc vůbec nevyhledávali. Jsou ale jiní, kteří vyhledávali

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Drahé děti!

Dnes, kdy nebe vám je zvláštním způsobem blízko, vás zvou k modlitbě, abyste skrze modlitbu postavily Boha na první místo.

Děti moje, dnes jsem vám blízko a žehnám každého z vás svým mateřským požehnáním, abyste měly sílu a lásku pro všechny lidi, které potkáte ve vašem pozemském životě a abyste mohly dávat Boží lásku.

Raduji se s vámi a chci vám říct, že váš bratr Slavko se narodil pro nebe a přimlouvá se za vás.

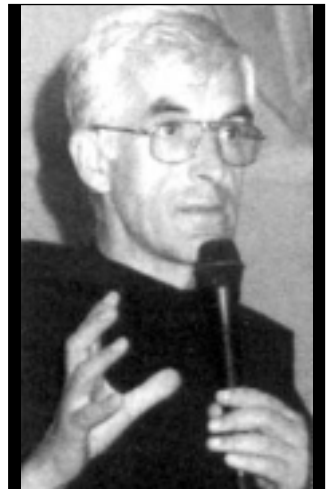
Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje 25. 11. 2000

Podle zprávy sestry Emmanuely zemřel v pátek 24. listopadu 2000 odpoledne P. Dr. Slavko Barbarič OFM. Jako každý pátek vedl farní křížovou cestu na vrch Križevac. Po skončení všem požehnal a vzápětí na to zemřel. Byl vystaven v rakvi s okénkem v kostele až do neděle.

Smuteční obřady se konaly v neděli 26. listopadu ve 14 hodin v medžugorském kostele. Mši svatou (venku) celebuloval místní biskup Ratko Perić a účastnilo se jí asi 10000 osob a 200 kněží. Kázal provinciál P. Pervan, který byl jeden čas farářem v Medžugorje a měl na otce Slavka i osobní vzpomínky. Otec Slavko byl pochován na místním hřbitově, který je nedaleko za kostelem.

pomocí magických praktik způsob, jak získat od zlých duchů moc, která nakonec někde v lidských vztazích mezi lidmi zničí lásku. Bílá magie je negativní i tehdy, kdy její ovoce spadá do oblasti dobra. Jako křesťané víme, že Zlý je schopen udělat něco dobrého, aby z dlouhodo-

bějšího hlediska dosáhl zničujícího cíle. Rozlišujícím kritériem není bezprostřední, nýbrž dlouhodobé ovoce. Dlouhodobé negativní výsledky bílé magie spočívají ve zničení lásky, harmonie a víry.

(Dokončení příště)

V boji se Satanem

Od svátku Krista Krále 22. listopadu 1998 platí v církvi nové Ritualet Romanum, obsahující novou formu exorcismu.

Exorcismus je veřejná modlitba, kterou Církev přednáší ve jménu Ježíše Krista a která je určena k tomu, aby vytrhla člověka z moci ďábla.

Již před několika desetiletími si někteří teologové zvykli dát »sbohem ďáblu«, protože byli přesvědčeni, že padlí andělé jsou bytostí bez reality a jsou jen mytologickým výrazem, a to i v Písmu.

Naproti tomu Katechismus katolické církve v článku 328 hovoří o andělech, duchových netělesných bytostech, jako o pravdě víry, kterou dosvědčuje Písmo i jednomyslná tradice.

V článku 350 se výslovně říká: »Andělé jsou duchovní tvorové, kteří neustále oslavují Boha a slouží jeho spásným plánům, které má vzhledem k jiným tvorům.«

Také exegeze nemůže nepotvrdit existenci andělů, protože Písmo bez působnosti dobrých a zlých duchů ztrácí přiměřený smysl.

Bůh k nám jistě může promlouvat i jinak než za prostřednictvím andělů, ale je zde také existence zlých duchů jako osob, které ze svobodného rozhodnutí opustily říši světla a Božího klanění a změnily se v mocnosti temna.

Již 4. lateránský koncil jasně formuloval: »Ďábel a ostatní démoni byli stvořeni Bohem s dobrou přirozeností, ale sami se stali zlými.«

Úvod k exorcismu říká, že v dějinách spásy jsou přítomni andělé a zlí duchové. Exorcismus zdůrazňuje na různých místech úlohu archanděla Michaela, který podle knihy Zjevení (12,7) bojuje se Satanem.

Ritus velkého exorcismu v č. 46 vzývá archanděla Michaela v rámci litanie ke všem svatým.

Přímluvná prosba říká: »Exaudi, Domine, deprecationem beati Michaelis Archangeli...« (61) (Vyslyš, Pane, prosby sv. archanděla Michaela a vysvoboď posedlého z moci Satana.)

Také ritus k osvobození Církve z moci ďábla se dovolává sv. Michaela a Bůh je nazýván Bohem archandělů.

Tento ritus, který je možné použít z nařízení biskupa, končí dlouhou modlitbou k sv. Michaelovi, kterou uvádíme v soukromém překladu. Je to modlitba, která pochází z pokladu Církve: První část modlitby připomíná, že existují zlé moci, totiž »tyran ďábel«. Také velikonoční obnova křestního slibu obsahuje zřeknutí se ďábla. Ale tato modlitba současně poukazuje na jeho omezené možnosti. Člověk byl vykoupěn »za velkou cenu« Kristovy krve. Také Boží podoba v člověku opravňuje k naději, že »drakovi« budou položeny hranice.

Myšlenka, že anděl, v tomto případě archanděl Michael, může lidem pomoci, vylučuje jakýkoliv deismus, který často vězí za mnoha výroky současných teologů.

V druhé části modlitby nás Církev vede k zamyšlení. Michael podle knihy Daniel (11, 13,21; 12,1) je ten, kdo bude bojovat za Boží lid. Také ve Zjevení sv. Jana vystupuje Michael jako první bojovník proti ďáblu (srov. 12,7nn).

I zde se staví před Boží lid, tj. Církev.

Modlitba zdůrazňuje úlohu archanděla také jako průvodce mrtvých. Obětování mše za zemřelé hovoří o »vlajkonosi sv. Michaelu«, který vede věřící do světla, slíbeného již Abrahamovi a jeho potomstvu. V listu apoštola Judy bojuje Michael se Satanem o Mojžíšovo tělo (12).

Také východní církev uctívá sv. Michaela jako bojovníka proti »silám, které jsou namířeny proti Bohu«. Anděl jako

MODLITBA K SV. MICHAELU ARCHANDĚLOVI

Vždy slavný kníže nebeských vojsk, svatý Michael, archanděli, chraň nás v boji proti knížatům a mocnostem, proti svůdcům tohoto temného světa, proti duchovým silám z onoho světa. Přijď na pomoc lidem, které Bůh stvořil ke svému obrazu a vykoupil je za velkou cenu z moci ďábla.

Svatá Církev tě uctívá jako ochránce a patrona. Pán ti světil duše vykoupěných, abys je uvedl na místo v nebeské radosti. Pros Boha pokoje, aby rozdrtil satana pod našima nohama, aby neměl sílu zadržovat lidi jako zajatce v poutech a působit Církvi škodu.

Přenes naše prosby před tvář Nejvyššího, aby nám Pán prokázal milost, a uchop draka, starého hada, který je ďábel a satan, a svrhni ho v poutech do propasti, aby již dále nespáděl národy. Amen.

»přímluvce před Božím trůnem znamená pro církve putující účinnou pomoc a nasměrování do Boží blízkosti v naději na vítězství dobra nad zlem.«

Třetí část modlitby připomíná funkci andělů jako poslů. Kéž Michael přinese modlitby lidí před Boží trůn, ale současně má zasáhnout a napadnout ďábla, spoutat jej a svrhnout do propasti, aby již nemohl svádět lidi. Zde je zřejmý poukaz na Zjevení sv. Jana: *Velký drak, starý had, nazývaný ďábel a satan, svůdce celé země, byl svržen na zem a jeho anděl s ním* (12,9).

Svazek »Exorcismus« však obsahuje v dodatku i soukromé modlitby, které mohou používat všichni věřící, aby se chránili proti ďáblu. Je třeba doufat, že modlitby z Ritu exorcismu, které jsou určeny věřícím, najdou cestu do modlitebních knížek věřících, aby se vytvořila rovnováha v životě modlitby církve, která je nutná, neboť tak vidíme na jedné straně jasně moci temnosti a na druhé straně pomoc, kterou nabízí církev proti přizpůsobování se »duchu času«.

*Der Fels 9/2000
Překlad -lš-*

Epidemie pro dětské duše

Kult Harry Potter jako velká ofenzíva Revoluce přes dětské pokoje

V dětských pokojích našich obydlí se zcela mimo pozornost rodičů odvíjí největší revoluce všech dob, příprava na manipulaci osob pomocí psychotechnik. Prorokyně New Age Alice Baileyová napsala: »Můžeme říci, že církve, zednářská bratrstva a výchova jsou hlavní prostředky a cesty pro přípravu Nového věku (= New Age).«

1. vlna: Fantastické příběhy

Svatý Pavel předpověděl, že lidé odpadnou od pravé víry a znovu se přikloní k bájím (2 Tim 4,3-4). V naší epoše jsou to novodobé »pohádky«: E.T., Alf, Ghostbuster (Lovci duchů), Star Wars (Hvězdné války), Ewoks, Master of Universe, Malá čarodějnice Bibi Blocksberg atd. Jsou to staré pohádky a mýty a mytologické příběhy bohů představené v novém rouchu.

»Ušlechtilé« příběhy

Představují nám standardní problém: boj mezi dobrem a zlem. Nejdříve je představen krásný jasný svět. Pak se vynoří zlá moc a chce tento ráj zničit. Titulní hrdina bojuje proti ní bezvýhodně svými omezenými silami. V nejvyšší nouzi obdrží magické síly a pomoc od mimozemšťanů. Jako superhrdina porazí zlo a stane se miláčkem dětí.

Gigantický obchod

Pod záminkou podpory tvorivosti dočkaly se »vesmírné pohádky« miliardových obrátů (jako hračky, videa, knihy, kazety, trička a bundy...).

Krajní nebezpečí

se skrývá v tom, že tyto příběhy jsou protkané magií a zprostředkují »náboženské poselství«. Ve formě hry se děti seznamují s celým spektrem okultních sil. Paralelně se prakticky za-

vádějí a nacvičují techniky, které tyto síly příslibují (jóga, zen, transcendentální meditace atd). Mnoho matek v nejlepší úmyslu přivádí děti do těchto kursů pro volný čas. Jako pavučinová vlákna šíří se i do školních tříd prostřednictvím náležitě připravených a vyškolených učitelů nové generace. Záplava her a televizních pořadů vytrvala usiluje, aby děti byly naladěny na příslušné vlnové délky. Jen jakoby mimoděk stávají se tak tyto techniky docela běžnou součástí života. Producenti mistrně ovládají klaviaturu dětských duší: Dychtivě po svých hrdinech vynucují si děti splnění svých přání.

2. vlna: okultní techniky

Prvního cíle bylo dosaženo: Protože rodiče většinou nemají čas na své děti, přechází výchova do rukou komerčního světa. Ten dodává franco domů jako náhradu rodičů nové »obsahy víry«. Následky: Mnoho dětí věří raději na mimozemské bytosti a magii než v Ježíše Krista a jeho zázraky. Děti jsou

optimálně »preparovány« pro okultní vlnu. Záplava literatury, videokazet je uvádí přímo do tajemství okultních praktik. Politikové, pedagogové a rodiče jsou udiveni zprávami o tajných okultních aktivitách mladých

lidí. Odpovědní by měli jednat, protože důsledky takových praktik jsou dávno známy: pocity úzkosti, zmatky, děsivé sny, deprese, sebevražedné úmysly, divoké fantazie, těžké duševní poruchy až k úplnému pomnutí smyslu.

3. vlna: satanismus

Okultismus vede rychle k satanismu. Satan slaví svůj návrat ve všech médiích: děsivé horrory, satanský kult, perverzní sex, divoké a bezohledné násilí, smrtelné rituály na filmu a videu. Bude satan znovu požadovat již od naší generace úctu, které se mu kdysi dostávalo jako bohům Mayů, Germánů, Keltů, pohanů? Satanské klanění a děsivé rituály s lidskými oběťmi? Již dnes je nemálo dětí, které uctívají satana, a mládeže, která se nechává ďáblem dohnat až k smrti.

New Age zná bibli...

...a vystupuje jakoby s její pravdou, ale k té přimíchává falešné pravdy: *Zasvět už chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od*

ni, ani když zestárne (Př 22,6). Velká ofenzíva směřuje k tomu, aby získala děti pro své cíle, jimiž jsou:

- rajska říše na zemi,
- harmonie a jednota všech lidí s celou přírodou,

– univerzální světová říše.

Tohoto cíle má být dosaženo **změnou vědomí**; protože nové vědění přivodí změnu smýšlení a tím i změnu jednání. Nové vědění získá člověk tím, že ovládne a užívá různé techniky, které byly vždy v lidstvu provozovány: spiritismus, šamanismus, hypnóza... Člověk věří, že tak získává nadpřirozené síly a energie, které pak použije k prosazení svých cílů.

Výzkum mozku

odhalil tak zvaný stav alfa (stav polospánku), do kterého se může člověk dostat pomocí těchto technik. Na rozdíl od bdělého stavu (15-35 Hz) vykazuje ve stavu alfa mozek jen 8-12 Hz. Ve stavu alfa překrývá řeč obrazů z pravé mozkové sféry racionálně analytické myšlení levé sféry. Kritický rozum a logické myšlení jsou vyřazeny. V této fázi je možno s člověkem manipulovat. Rozhodující je, kdo jej právě ovlivňuje! Kdo tahá za drátky? Kateřina Ledermannová, jedna z ex-guru New Age, si opatrovala »osvícení«, které získávala pomocí cviků jógy. Prožívala pocity štěstí, výlety duše do jiných světů, minulé životy, nadpřirozené síly atd. Duchové bytosti se jí představovaly jako členové »velkých moudrých bratrstev« (kosmokratové). Když Kateřina v touze najít pravdu intenzivně prosila Boha, aby jí ukázal pravdu, změnil se tyto světlé bytosti náhle v odporné démonické příšery, které ji pronásledovaly pomocí psychického teroru a chtěly ji dohnat k sebevraždě. Ze všech těchto bytostí, jako jsou **kosmické energie, věčné tvůrčí síly, nejvyšší vědomí, Duchové bytosti, pozitivní síly a léčivé energie** a jak se vůbec jmenují, se vyklubali skrytí démoni. Sv. Pavel je nazývá *temnými vládci světa* (Ef 6,12) a současně varuje, že satan převlečený za anděla světla se pokouší svést lidi (2 Kor 11,13n). Ježíš sám byl

Pokračování na str. 12

Epidemie pro dětské duše

Pokračování ze str. 11

pokoušen od ďábla tak, jak dnes New Age svádí lidstvo:

1. chléb = štěstí,

materialismus a peníze = záchrana lidstva a světa;

2. skok z cimbuří a ruce andělů: satan nabízí mimosmyslové síly tím, že se převléká za anděla světla a láká lidi (okultismus);

3. »všechno ti dám...« : satan nabízí světovládu a za odměnu žádá klanění.

Co mohou rodiče dělat?

Když satan pokoušel Ježíše, odpověděl mu Pán:

Při **prvním pokušení**: *Ne samým chlebem je člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.* Tím nás Ježíš odkazuje na **Boží slovo**, tzn. na víru a Písmo svaté. Rodiče by měli věnovat mnoho času, aby dětem předávali víru:

– častým vyprávěním úchvatných příběhů z Ježíšova života;

– poukazem na životy svatých, kteří svůj život utvářeli podle evangelia;

– tím, že jim dávají dobré křesťanské »akční knihy«;

– modlitbou a přesvědčujícím skupinovým vlivem prostřednictvím dobrých kamarádů a společenství.

Při **druhém pokušení** Ježíš odpověděl: *Nebudeš pokoušet Pána Boha svého.* To znamená, že rodiče okultní praktiky dětem nejen nedovolí, ale ani sami se nedávají ovlivnit ďáblem. Musí dávat svým dětem světlý příklad prožívané víry.

Při **třetím pokušení** Ježíš odpověděl: *Jdi mi z očí, satane, neboť je psáno: Jen svému Bohu se budeš klanět a vzdávat mu božskou poctu.* To znamená, že rodiče musí uctívat pouze Boha, že musí děti i svým příkladem učit pravidelné a společné modlitbě. Pak prožijí to, co Ježíš: *Ďábel od něho odešel a přistoupili andělé a sloužili mu* (Mt 4,1-11).

Okultní invaze v praxi

Cílevědomým útokem okultismu na lidskou duši jsou např. figurky a karty *Pokemons* a série knih britské autorky Johanne K. Rowlingové *Harry Potter*.

Vlnu *pokemonů* dal do pohybu Nintendo v roce 1996 videohrou *Gameboy*. Z Japonska pocházející karikaturní bytosti jsou příšery v kapesním vydání. Před dvěma lety dal Nintendo na trh USA zásobu za 20 mil. dolarů.

Tento trikový film se stal v USA šlágrelem. Mezi dětmi vyvolal mánii s kartami představujícími tato kapesní monstra. Karty předvádějí tyto bytosti a jejich bojovou sílu. Prodej je rafinovaně řízen tak, že v běžném prodeji je jen 90% karet, zbytek je nahodile v balení žvýkacích gum.

Ve hře *Gameboy* je třeba tato monstra pochyvat. Pokemos vykazují při dobrém zacházení nadpřirozené schopnosti. Postav je celkem 151. Děti se v herní horečce doslova utápějí v démonickém fantazijním světě. Že při tom vůbec nejde o nevinnou zábavu, dokládají tyto příklady:

Když japonská televize zahájila vysílání kreslených trikových filmů s pokemons, musela být řada dětí převezena do nemocnice s epileptickými záchvaty (v roce 1997 bylo za-

znamenáno na 700 případů). Bylo to způsobeno mimo jiné intenzivními barevnými blesky, které děti doslova šokovaly. V USA probodl 9letý chlapec svého kamaráda, když s ním nechtěl vyměnit karty s pokemons. Na Floridě napadl žák svého učitele, když zakázal na škole výměnný obchod s kartami.

V tomto filmu usiluje příšera Mewtwo, vyklonovaná z vlasu, o světovou nadvládu. Je poslední a nejmocnější příšerou. Láká nejlepší trenéry pokemons na svůj ostrov, aby zde klonovali své pokemony. To vše skončí válkou. V této fantazijní hře Bůh neexistuje. Nejvyššími vládci jsou trenéři a příšery. Scénu ovládají boje a násilí. Kdo nashromáždí dostatek moci, prosadí se a všechno ovládne. Tak to bude vypadat v posledních dnech, kdy vychladne láska v srdcích. Proto je důležité, abychom dobře zkoumali, jakým »duchům« jsou vystaveny naše bezbranné děti.

Knihy J. K. Rowlingové se staly mezi dětmi bestsellerem. **Harry Potter** je 13letý kouzelník. Knihy zesměšňují Ježíše Krista a Boha a propagují čarodějnictví a touhu po pomstě. Jsou zde příklady kouzel a kleteb, rituálů a démonických sil, které dětem otevírají cestu do temnot okultismu. Vychovatelé a rodiče jsou zděšeni nadšeným

přijetím, s jakým se tyto knihy u dětí setkávají.

10letý Craig Nowell prohlásil: »Knihy Harry Potter jsou cool, protože mě naučily všemu o magii. Ukazují mi, jak používat magii, abych mohl kontrolovat lidi a uplatnit pomstu na svých nepřátelích. Chci zvládnout kletbu CRUCIATUS, abych mohl nechat trpět svého učitele, který mi dal špatnou známku.« Tento chlapec se připojil k *New Satanic Order Of The Black Circle* (Nový satanský řád Černého kruhu).

Šestiletá Jessica Lehmannová řekla: »*Hermione* je můj miláček, protože je tak prohnána a má kotátko. Ježíš umřel, protože byl slabý a hloupý.« 10letý Ashley, který používá staré kouzelnické zaříkávání, které má vyvolat Kerbera (trojhlavého psa podsvětí), říká: »Dříve jsem věřil, co nás učí v nedělní církevní škole. Ale knihy Harry Potter mi ukázaly, že magie je něco skutečnějšího, co se musíme nyní naučit a používat, a že bible je pouze snůška nudných lží.« Satanistický velekněz Egan z *First Church Of Satan* v Salemu si pochvaluje: »Harry Potter je pro nás skutečným darem nebe!«

Autorka knih Joanne K. Rowlingová je díky svým knihám po královně druhou nejbohatší ženou Anglie. 17. července t.r. prohlásila pro *London Times*: »Tyto knihy pomáhají dětem pochopit, že slabý, idiotský Boží Syn je přežívající karikatura, která je rázem pokořena, když přijde ohnivá sprcha...« První tři díly jejího seriálu dosáhly nákladu 40 mil. výtisků ve více než třiceti jazycích. Čtenáři čekají netrpělivě na slíbené další 4 díly....

Podle -sks-
zpracoval -lš-

Poznámka redakce:

Není varovným signálem už skutečnost, že se prakticky zastavil odbyt krásných klasických pohádek?

Víra potřebuje znalosti

Stalo se to v Rakousku. Biskup suspendoval jednoho faráře, protože s ním opakovaně při bohoslužbách pro farnost koncelebroval metodistický pastor. Tento kněz musel velmi dobře vědět, že svým jednáním porušuje hrubě nauku a kázeň ve své církvi. Jestliže přesto jednal, jako by k tomu byl oprávněn, trpěl bohužel chybujícím svědomím.

Ale co bylo ještě horší, byla skutečnost, že 90% farníků se postavilo za svého duchovního a podporovali jeho počínání. Za tím vězí nejen sympatie, jaké chovají pro svého kněze, ale svědčí to o katastrofálních mezerách v základních znalostech o víře, která zavládla u mnoha katolíků.

Ve své nejnovější knize *Bůh a svět* vyslovil kardinál Ratzinger názor, že snad nikdy předtím se o Bohu a církvi nemluvilo tolik jako dnes, ale také nikdy předtím neměli lidé tak málo znalostí právě v této oblasti jako dnes.

Odkud mohou dnes katolíci skutečně získat základní znalosti o tom, co věří katolická církev?

Dřív to byla především výuka náboženství, kde jsme se učili také mnoho věcí nazpaměť. Po koncilu to mnoho teologů kritizovalo, že se předávaly jen »formulky«, kterým prý žáci nerozuměli. Výuka náboženství prý musí probíhat zcela jinak. Je třeba se více obracet na cit a vytvářet zážitky.

Mezitím se výuka náboženství skutečně zcela změnila. Musela se změnit už proto, že mnoho dětí nemělo žádné předběžné znalosti, žádnou předchozí náboženskou praxi, kterou by si přinášely do hodin náboženství. Bylo by chybné, kdyby učitelé náboženství chtěli zprostředkovat přímo to, co je pro mnoho dětí zcela cizí svět. Ovšem nakolik se jim může podařit dnešním popudlivým dětem zprostředkovat dodatečně náboženské »prožitky«, je

sporné. Podle úsudku jednoho zkušeného inspektora náboženské výuky jsou jejich výstupní náboženské znalosti spíše velmi slabé.

I příprava na první svaté přijímání a biřmování má často charakter spíše jakéhosi »rychloukuru«.

Zůstává vzdělávání dospělých. Je-li kazatel šikovný, může zprostředkovat to nejpotřebnější alespoň v nedělních kázáních. Ale jsou si všichni hlasatelé vědomi této šance?

Ostatní vzdělávací příležitosti si všímají spíše toho, co je atraktivní, a na základní náboženské znalosti se nedostane.

Někteří říkají: Víra nepotřebuje znalosti. Ale víra, která stojí pouze na zbožných pocitech, nemusí být vůbec katolickou vírou; víra totiž musí přesně vědět, co nám Bůh řekl a co z toho pro nás vyplývá. Víra bez znalostí je víra labilní a bezbranná, která snadno podléhá svodům. Ve velkém měřítku nám to předvedla doba reformace. A předvádí nám to i současné působení řady bludných proroků, kteří by nemohli být se svými vystoupeními v médiích, knihami, články tak úspěšní, kdyby katolíci křesťané znali důkladně základy své víry. Bohužel skutečnost je dnes už taková, že s neznalostí základních pravd se nesetkáváme jen u prostých věřících.

Najde Syn člověk ještě víru, až přijde?

Život Kristův (7)

VII. Ježíš Kristus, Mesiáš – Prorok

1) Při výslechu před Pilátem byl Ježíš dotazován, zda je králem. Ježíš nejprve popírá, že by byl králem v pozemském a politickém slova smyslu, a na opakovanou otázku posléze odpovídá: „Ano, já jsem král! Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ (Jan 18,37) Tato odpověď klade vedle sebe Mesiášovo královské, kněžské poslání a podstatný prvek prorockého poslání. Prorok je totiž povolán a poslán k tomu, aby vydal svědectví pravdě. Jakožto svědek pravdy hovoří v Božím jménu. V určitém slova smyslu je prorok hlasem Božím. Takové bylo poslání proroků, které Bůh posílal Izraeli v průběhu jeho historie.

Zejména v postavě krále Davida, který byl králem a prorokem, jsou charakteristiky obou poslání spojeny.

2) Historie proroků Starého zákona jasně ukazuje, že úkol hlásat pravdu a hovořit ve jménu Božím je především službou jak Bohu, který proroka posílá, tak lidu, před nímž se prorok prokazuje jako Boží posel.

Z toho vyplývá, že prorocká služba není pouze čímsi vznešeným a úctyhodným, ale také nesmírně obtížným a namáhavým. Klasickým příkladem toho je životní příběh proroka Jeremiáše, který se setkal s odporem, opovržením, a dokonce s pronásledováním, přesně podle toho, jak obtížně přijatelná byla pravda, kterou hlásal. Ježíš častokrát hovořil o utrpeních, která museli snášet proroci, a také je sám zakusil v plné míře.

3) Tyto první poukazy na služební charakter prorockého poslání nás přivádějí k postavě Služebníka Hospodinova (*Ebed Jahve*), o němž se dočteme v knize Izaiáš, přesněji řečeno v části

nazývané dnes „Deutero-Izaiáš“. V této postavě nachází starozákonní mesiášská idea obzvláště důležitý a působivý výraz, když uvážíme, že Služebník Hospodinův, na němž se projevují zejména charakteristiky proroka, v sobě zahrnuje rovněž vlastnosti kněze a krále. Izaiášovy zpěvy o Služebníku Hospodinově představují starozákonní syntézu o Mesiáši, která byla otevřená budoucnosti. Ačkoli byly napsány mnoho století před Kristem, slouží překvapivým způsobem k tomu, aby bylo možno rozpoznat pravého Mesiáše, zejména když se hovoří o trpícím Služebníku Hospodinově. Je to tak výstižný a přiléhavý obraz, že se zdá, jako kdyby jeho autor měl před očima události Kristovy Paschy.

4) Je nutno upozornit na skutečnost, že termín „Služebník“ a „Služebník Hospodinův“ se objevuje ve Starém zákoně relativně často. Mnohé významné osobnosti jsou označovány jako „služebníci Hospodinovi“. Tak kupříkladu Abrahám (srov. Gn 26,24), Jákob (srov. Gn 32,11), Mojžíš, David a Šalomoun, proroci. Rovněž někteří pohané, kteří hrají v dějinách Izraele významnou roli, jsou v Písmu svatém takto nazýváni. Jako příklad lze uvést Nabuchodonozora (srov. Jer 25,8-9) a Kýra (srov. Iz 44,26). Konečně také celý Izrael jakožto národ je nazýván „služebník Hospodinův“ (srov. Iz 41,8-9; 42,19; 44,21; 48,20). Podobný jazykový úzus nacházíme rovněž v Mariině chvalo zpěvu *Magnificat*, kde Maria velebí Boha za to, že se ujal „svého služebníka Izraele“ (Lk 1,54).

5) Pokud se jedná o Izaiášovy zpěvy o Služebníku Hospodinově, zjišťujeme, že se nejedná

Pokračování na str. 14

o kolektivní osobnost jako například národ, ale že jde o jednotlivce, kterého prorok určitým způsobem odlišuje od hříšného Izraele. Vždyť v prvním zpěvu můžeme číst: „Zde je můj služebník, jehož podpírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům. Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. ... Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná...“ (Iz 42,1-4) „Já Hospodin ...budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě.“ (Iz 42,6-7)

6) V dalších zpěvech o Služebníkovi jsou rozvíjeny tytéž myšlenky: „Slyšte mě, ostrovy, daleké národy, dávejte pozor! Hospodin mě povolal z života mateřského; od nitra mé matky připomínal moje jméno. Učinil má ústa ostrým mečem, skryl mě ve stínu své ruky. Udělal ze mne výborný šíp, ukryl mě ve svém toulci.“ (Iz 49,1-2) „On dále řekl: Nestačí, abys byl mým služebníkem, který má pozvednout Jákobovy kmeny... dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země.“ (Iz 49,6) „Panovník Hospodin mi dal jazyk zasvěcených, abych uměl zemdleného podpírat slovem.“ (srov. Iz 50,4) „Avšak on pokropí mnohé pronárody krví, před ním si králové zakryjí ústa, protože spatří, co jim nebylo vyprávěno, porozumějí tomu, o čem neslyšeli.“ (Iz 52,15) „Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme.“ (Iz 53,11)

7) Tyto poslední výroky, které patří ke třetímu a čtvrtému zpěvu o Služebníku Hospodinově, nás uvádějí s pozoruhodným realismem do tajemství Služeb-

níkova utrpení, k němuž se ještě vrátíme. Všechno, co překvapivě říká Izaiáš, jako kdyby předznamenávalo to, co předpoví na počátku Ježíšova života stařec Simeon, když ho pozdravuje jako „světlo k osvícení“ a „znamení, kterému se bude odporovat“ (srov. Lk 2,32.34). Již od knihy Izaiáš je tedy zřejmé, že Mesiáš bude prorokem, který přijde na svět, aby vydal svědectví pravdě, a že právě kvůli této pravdě bude odmítnut svým lidem. Jeho smrt pak ospravedlní mnohé.

8) Zpěvy o Služebníku Hospodinově mají širokou ozvěnu v Novém zákoně, a to od počátku Ježíšova mesiášského působení. Již popis křtu v Jordánu dovoluje zahlédnout paralelu s Izaiášem. Matouš píše: „Jakmile byl Ježíš pokřtěn, ... otevřelo se nebe a viděl Ducha

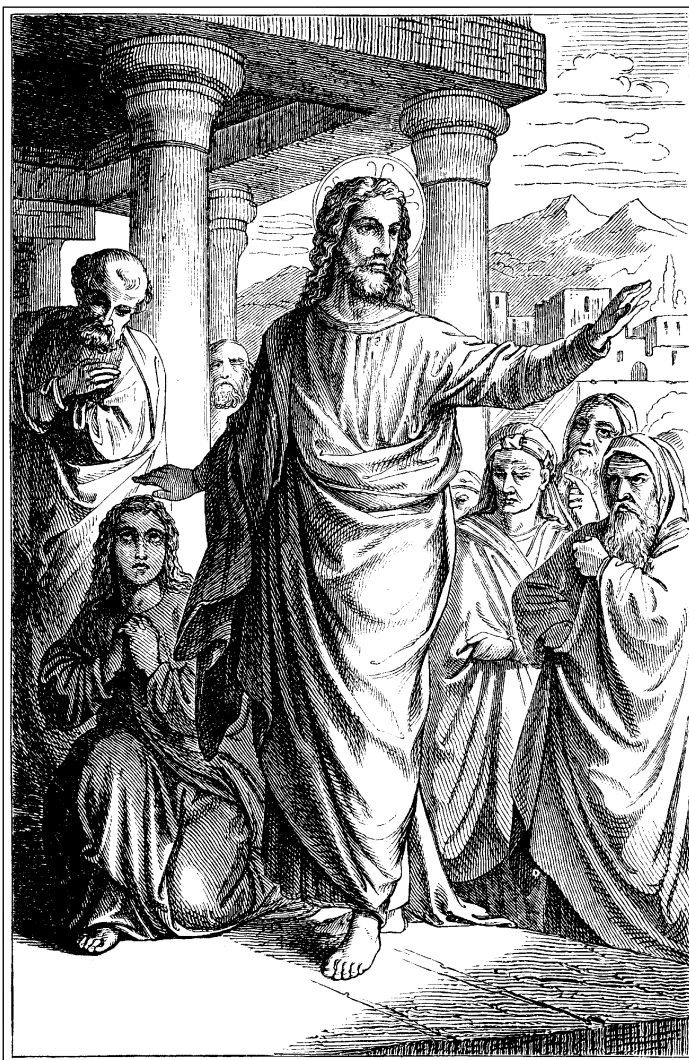
Božského jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj.“ (Mt 3,16) V knize Izaiáš čteme: „Vložil jsem na něho svého ducha.“ (Iz 42,1) Evangelista dodává: „A z nebe se ozval hlas: To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení.“ (Mt 3,17) Izaiáš o Služebníku Hospodinově říká: „...můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení.“ (Iz 42,1). Jan Křtitel tvrdí o Ježíši, který kráčí kolem Jordánu: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ (Jan 1,29) Toto zvolání představuje v podstatě syntézu obsahu třetího a čtvrtého zpěvu o trpícím Služebníku Hospodinově.

9) S čímisi obdobným se setkáváme v úryvku, v němž Lukáš zprostředkuje první mesiášská slova, která pronesl Ježíš v nazaretské synagoze, když četl slova proroka Izaiáše: „Duch

Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“ (Lk 4,18-19) Jedná se o slova připomínající první zpěv o Služebníku Hospodinově (srov. Iz 42,1-7; srov. také Iz 61,1-2).

10) Když se posléze zaměříme na Ježíšův další život, jeví se nám jako Služebník Hospodinův, který přináší lidem spásu, který uzdravuje, který je osvobozuje z jejich nepravostí, který je chce získat pro sebe nikoli silou, nýbrž láskou. Zejména evangelium podle Matouše se často odvolává na knihu proroka Izaiáše, jehož prorocké předpovědi se naplňují v Kristu. Tak například Matouš vypravuje: „Když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých zlými duchy. Svým slovem duchy vyhnal a všechny nemocné uzdravil, aby se naplnilo, co řekl prorok Izaiáš: Vzal na sebe naše slabosti a nesl naše nemoci.“ (Mt 8,16-17; srov. Iz 53,4) Na jiném místě čteme: „Mnoho jich šlo za ním a všechny uzdravil. ...Tak se mělo naplnit, co řekl prorok Izaiáš: Hle, můj služebník ...“ (Mt 12,15-21) Na tomto místě pak evangelista přináší dlouhou pasáž z prvního zpěvu o Služebníku Hospodinově.

11) Stejně jako evangelia, tak i Skutky apoštolů dokládají, že první generace Kristových učedníků, apoštoly počínaje, byla hluboce přesvědčena, že v Ježíši se naplnilo všechno to, co zvěstoval prorok Izaiáš ve svých inspirovaných zpěvech. Totiž že Ježíš je vyvoleným Služebníkem Hospodinovým (srov. např. Sk 3,13; 3,26; 4,27; 4,30; 1 Petr 2,22-25), který naplňuje svoje poslání a jako Služebník Hospodinův přináší nový Zákon, světlo a smlouvou pro všechny národy (srov. Sk 13,46-47). Totéž přesvědčení se nachází v *Didaché*, v *Umučení*

svatého Polykarpa, v Prvním listu svatého Klimenta Římského.

12) K tomu je třeba přidat jednu velmi důležitou skutečnost: Ježíš sám o sobě hovoří jako o Služebníkovi, a tak zcela jasně naráží na třiadesátou kapitolu knihy proroka Izaiáše, když výslovně tvrdí: „Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.“ (Mk 10,45; srov. Mt 20,28). Podobnou ideu vyjadřuje Ježíš v okamžiku, kdy myje svým apoštolům nohy (srov. Jan 13,3-4; 12-15).

V celku Nového zákona se setkáváme s pasážemi, v nichž jsou přítomny odvolávky a narážky na první zpěv o Služeb-

níku Hospodinově (srov. Iz 42, 1-7), které ukazují na vyvolení Služebníka a na jeho prorocké poslání spočívající v uzdravování a v uzavření smlouvy pro všechny lidi. Dále se objevuje velký počet narážek i citací třetího a čtvrtého zpěvu (srov. Iz 50,4-11; Iz 52,13-53,12), které hovoří o Služebníkovi utrpení. Je to tatáž idea, kterou souhrnně vyjadřuje svatý Pavel v listu Filipánům, když opěvuje Krista, který „ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. ...ponížil se a byl poslušný až k smrti.“ (Fil 2,6-8)

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Arcibiskup pražský Miloslav kardinál Vlk dovolil sloužit v Praze **mši sv. dle římského misálu z roku 1962**. Tato tridentská mše sv. bude sloužena ThDr. Svobodou každou 3. sobotu v měsíci počínaje prosincem 2000 v 17 hod. (první 16. 12. 2000) v kostele Nanebevzetí Panny Marie a ctihodného Karla Velikého v Praze na Karlově. Všichni jsou srdečně zváni. Podrobně uvedeme termíny v příštím čísle.

MŮŽETE NÁM POMOCI? Sestry Apoštolátu sv. Františka děkují Vám všem, kteří jste se modlitbou nebo finančním darem podíleli na 1. etapě oprav kaple sv. Václava a konventu sester v Praze 6 - Dejvicích. Svou pomocí jste přispěli k potřebným úpravám kaple a přilehlých místností, které jí slouží. S Boží pomocí jsme dále začaly opravy konventu pro bydlení a ošetřování starších a nemocných sester, kde kromě nové kanalizace, rozvodů vody, elektřiny, topení a zajištění statiky musí být provedena celková oprava stropů. Proto se opět na Vás obracíme s naléhavou prosbou, kdo nám můžete pomoci, abyste své finanční dary zaslali na č. účtu u Komerční banky a.s. v Praze 6: 19-8473380257/0100, nebo nám zatelefonovali o zaslání složenky. Upřímně Vám děkujeme za každý Váš dar, kterým nám pomáháte opravit domov pro naše starší a nemocné sestry. At sám Pán odmění štědrost Vašich srdcí.

Sestry Apoštolátu sv. Františka, Proboštská 3, 160 00 Praha 6, tel. 02/312 32 17

Farní mariánské večeřadlo MKH se koná každou první sobotu v měsíci v kostele sv. Michaela v Praze 4, Podolí. Program: 16.30 hod. modlitba sv. růžence před vystavenou Nejsvětější svátostí (příležitost k sv. zpovědi), 17.00 hod. mše svatá, četba z „modré knížky“. Po mši sv. adorace zakončená zasvěcením Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, svátostné požehnání a hymna MKH.

RÍM - 1 celý den a večer v Římě - všechny 4 baziliky + mše sv. - 27. 12. - 29. 12. - 2 600 Kč! **MEDŽUGORJE** - 27. 12. - 2. 1. - 1750 Kč! **AVETOUR** Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, Dobruška 518 01, tel/fax 0443 - 21929, (623929) mobil 0602 - 441670.

Augustiniánský klášter - Staré Brno, Mendlovo nám. V neděli 17.12. odpoledne v 15.00 hod. bude v klášterním dormitáři v provedení členů Divadla Na rozcestí představení o narození Pána Ježíše Krista, které bude spojené s koledováním.

O pouti u sv. Mikuláše ve Velkém Meziříčí v neděli 10. prosince bude večer v 18 hodin ve farním kostele uveden duchovní pořad **Znamení moci** od **Jana Zahradníčka** (1905 až 1960). Je to dramatizace básnického díla našeho krajana z roku 1950 pro recitátora a varhany. Představení přináší niternou a hluboce strhující výpověď nejen o dobách nejtěžší totality, ale také o boji dobra a zla v nás a kolem nás, o odpovědnosti člověka za svět a o Boží lásce k němu. Pořad bude uveden na památku letošního dvojho básnickova jubilea. Úprava: Václav Baur a Pavel Smutný. Účinkují: brněnský herec Václav Baur (recitace), brněnský domský varhaník Petr Kolař (varhany). Oba umělci se těší na první uvedení Zahradníčkova díla v jeho kraji.

Neděle 10. 12. - 2. neděle adventní

1. čt: Bar 5,1-9
Ž 126(125),1-2ab,2cd,3,4-5,6 Odp.: 3
2. čt: Flp 1,4-6,8-11
Ev.: Lk 3,1-6

Pondělí 11. 12. - nez. pam. sv. Damasa I.

1. čt: Iz 35,1-10
Ž 85(84),9ab+10,11-12,13-14 Odp.: srov. Iz 35,4d
Ev.: Lk 5,17-26

Úterý 12. 12. - nez. pam. sv. Jany Františky de Chantal

1. čt: Iz 40,1-11
Ž 96(95),1-2,3+10ac,11-13ab,13cd Odp.: srov. Iz 40,9-10
Ev.: Mt 18,12-14

Středa 13. 12. - památka sv. Lucie

1. čt: Iz 40,25-31
Ž 103(102),1-2,3-4,8+10 Odp.: la
Ev.: Mt 11,28-30

Čtvrtek 14. 12. - památka sv. Jana od Kříže

1. čt: Iz 41,13-20
Ž 145(144),1+9,10-11,12-13ab Odp.: 8
Ev.: Mt 11,11-15

Pátek 15. 12. - ferie

1. čt: Iz 48,17-19
Ž 1,1-2,3,4+6 Odp.: srov. Jan 8,12
Ev.: Mt 11,16-19

Sobota 16. 12. - ferie

1. čt: Sir 48,1-4,9-11
Ž 80(79),2ac+3b,15-16,18-19 Odp.: 4
Ev.: Mt 17,10-13

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	10.12.	11.12.	12.12.	13.12.	14.12.	15.12.	16.12.
Antifona	42	42	42	1703	1734	42	42
Žalmy	736	736	736	736	733	736	736

Ranní chvilky:

Hymnus	42	42	42	1709	1734	42	42
Antifony	70	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	70	74	77	1710	1735	86	90
Antifona k Zach. kantiku	70	74	77	1614	1735	87	90
Prosby	70	74	77	1711	1724	87	90
Záv. modlitba	71	1613	1613	1614	1615	87	90

Modlitba během dne:

Hymnus	43	43	43	43	43	43	43
Antifony	44	44	44	44	44	44	44
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	71	75	78	81	84	88	91
Záv. modlitba	71	75	78	81	84	87	90

Nešpory: SO

Hymnus	41	41	41	41	1714	1736	41	121
Antifony	68	72	945	960	976	992	1009	92
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	69	72	76	79	1717	1737	89	92
Ant. ke kant. P. M.	69	73	76	79	1614	1737	89	93
Prosby	69	73	76	79	1718	1731	89	93
Záv. modlitba	71	71	1613	1613	1614	1615	87	93
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu: LIST PŘÁTELŮM KŘÍŽE

Vroucí a dojemný „oběžník“ apoštola Kříže a mariánské úcty je výbornou příručkou pro každého, kdo chce být věrný Ježíši Kristu a bojovat za rozšíření jeho království. Každý, kdo bude číst tuto knížku, má na vybranou: buď být přítelem Kříže, nebo nepřítelem Kříže. Podle sv. Ludvíka je přítel Kříže člověkem omilostněným, neboť je povznesen nad pouhý rozum a je obrněný proti smyslům, protože žije ve světle čisté víry a vroucí lásky ke Kříži. Přítel Kříže je všemohoucí král a hrdina, který vítězí nad satanem, světem a tělem. Těmito a podobnými myšlenkami vede sv. Ludvík čtenáře k přijetí tajemství Kříže.

Brož., zúž. A5, 56 stran, 63 Kč

NOVINKA

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Tomáš Špidlík: ŽIVÉ SLOVO

Kniha je velikou pomocí pro každého, kdo chce během liturgického roku sledovat evangelia feriálního kalendáře a meditovat nad jejich texty. Slovo otce Špidlíka angažuje, provokuje, posilňuje, zasahuje každodenní život věřících, povzbuzuje k následování. Cílem meditací je uvedení rozjímajícího k samému Bohu, ke sjednocení s Otcem skrze Syna v Duchu svatém.

Refugium, pevné desky, přebal, zúž. A5, 648 stran, 358 Kč

Tomáš Špidlík: PRAMENY SVĚTLA

Duchovní život je přítomností Boží osoby v osobě lidské. Je vztahem, který se stane trvalou láskou. Je obdarováním.

Je jednotou dvou, božsko-lidskou láskou. Tato jednoduchá pravda je základním motivem této příručky křesťanské dokonalosti, která je určena všem, kdo vážně usilují o to, začít prohlubovat vlastní duchovní život.

Refugium, pevné desky, přebal, zúž. A5, 536 stran, 228 Kč

David Torkington: MYSTIK

Třetí a závěrečný příběh poustevníka Petra Calvaye (po titulech „Poustevník“ a „Prorok“). Příběh se tentokrát neodehrává na opuštěném ostrově. Otec Robertson bude mít příležitost seznámit se i s osudy Petrových rodičů.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 108 stran, 109 Kč

Ferruccio Parazzoli: ŽIVOT JEŽÍŠE Z NAZARETA

Spisů o Ježíšovi jsou plné knihovny. Jsou to spisy historické, teologické a také knížky živící lidovou zbožnost. Autor této publikace se na to vše pokouší zapomenout, aby se mohl přiblížit k onomu Ježíši, který je Bohem a člověkem, který jako náš bratr chodil po cestách Palestiny a v němž je skryto i odhaleno tajemství života. Tento Ježíš naléhavě říká každému, kdo se s ním setká: „Zastav se. Ve skutečnosti nehleď ty mne, ale já tebe.“

Paulinky, brož., A5, 184 stran, 198 Kč

Tituly vydané v Matici cyrilometodějské s.r.o. můžete také zakoupit v prodejně Arcidiecézní charity v Praze na Ječné ulici č. 2 (tel.: 02/249 204 48).

Pláceno převodem
706 035

Novinové výplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1